

ΕΛΣ.ΟΛ 2248/2016

ΤΟ ΕΛΕΓΚΤΙΚΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟ

ΣΕ ΕΛΑΣΣΟΝΑ ΟΛΟΜΕΛΕΙΑ

ΔΕΥΤΕΡΗ ΣΥΝΘΕΣΗ

Απόφαση 2248/2016

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του, στις 13 Μαΐου 2015, με την εξής σύνθεση : Νικόλαος Αγγελάρας, Πρόεδρος, Ιωάννης Σαρμάς, Σωτηρία Ντούνη και Ένα Λιγωμένου, Αντιπρόεδροι, Κωνσταντίνος Κωστόπουλος, Βασιλική Ανδρεοπούλου, Ασημίνα Σαντοριναίου, Σταμάτιος Πουλής, Αγγελική Μυλωνά, Βιργινία Σκεύη, Αγγελική Μαυρουδή, Αγγελική Πανουτσακοπούλου, Δημήτριος Τσακανίκας και Βασιλική Προβίδη, Σύμβουλοι. Επίσης μετείχαν οι Σύμβουλοι Θεολογία Γναρδέλλη, Κωνσταντίνος Εφεντάκης, Βασιλική Σοφιανού και Ευφροσύνη Παπαθεοδώρου ως αναπληρωματικά μέλη. Γραμματέας η Ελένη Αυγουστόγλου.

Γενικός Επίτροπος Επικρατείας : Μιχαήλ Ζυμής.

Για να δικάσει την από 25 Ιουλίου 2013 (αριθμ. κατάθ. 263/26.7.2013) αίτηση του Ελληνικού Δημοσίου, το οποίο εκπροσωπεί ο Υπουργός Οικονομικών, που παραστάθηκε δια του Παρέδρου του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους Νικολάου Καραγιώργη, για αναίρεση της 2499/2012 οριστικής απόφασης του ΙΙ Τμήματος του Ελεγκτικού Συνεδρίου,

κατά του ... ο οποίος δεν παραστάθηκε.

Κατά τη συζήτηση που ακολούθησε, το Δικαστήριο άκουσε:

Τον Πάρεδρο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους, για το αναιρεσίειον Ελληνικό Δημόσιο, που ζήτησε να γίνει δεκτή η αίτηση αναίρεσης και

Τον Γενικό Επίτροπο της Επικρατείας στο Ελεγκτικό Συνέδριο, ο οποίος ανέπτυξε την από 13.5.2015 γνώμη του και πρότεινε την απόρριψη της αίτησης αναίρεσης.

Μετά τη δημόσια συνεδρίαση το Δικαστήριο συνήλθε σε διάσκεψη σε αίθουσα του Δικαστηρίου με παρόντα τα τακτικά μέλη που έλαβαν μέρος στη συζήτηση της υπόθεσης, εκτός από τον Πρόεδρο Νικόλαο Αγγελάρα που αποχώρησε από την υπηρεσία λόγω ορίου ηλικίας, πλην όμως εγκύτως λαμβάνεται η απόφαση του Δικαστηρίου κατά την παρούσα διάσκεψη κατά την ομόφωνη γνώμη των Δικαστών χωρίς την παρουσία του, σύμφωνα με τα άρθρα 11 παρ. 2 του ν. 4129/2013 και 78 παρ. 2 του π.δ. 1225/1981. Οι Σύμβουλοι Βιργινία Σκεύη, Βασιλική Προβίδη, Θεολογία Γναρδέλλη (αναπληρωματικό μέλος) και Κωνσταντίνος Εφεντάκης (αναπληρωματικό μέλος) απουσίασαν λόγω κωλύματος. Για τη νόμιμη συγκρότηση της Ελάσσονος Ολομέλειας, στη διάσκεψη μετείχαν επίσης οι Σύμβουλοι Βασιλική Σοφιανού και Ευφροσύνη Παπαθεοδώρου (αναπληρωματικά μέλη).

Άκουσε την εισήγηση της Συμβούλου και ήδη Αντιπροέδρου

Αγγελικής Μαουρουδή και

Αφού μελέτησε τα σχετικά έγγραφα

Σκέφθηκε κατά το νόμο

1. Με την υπό κρίση αίτηση ζητείται η αναίρεση της 2499/2012 οριστικής απόφασης του ΙΙ Τμήματος του Ελεγκτικού Συνεδρίου, με την οποία, κατόπιν της παραδοχής της έφεσης του ήδη αναιρεσίβλητου, πρώην υπαλλήλου του Υπουργείου Οικονομίας και Οικονομικών, ακυρώθηκε η 13635/5.8.2005 πράξη της 42ης Διεύθυνσης του Γενικού Λογιστηρίου του Κράτους και αναπέμφθηκε η υπόθεση στην εν λόγω Διεύθυνση προκειμένου να κανονισθεί σύνταξη στον αναιρεσίβλητο, διότι το Τμήμα έκρινε ότι η εφαρμοσθείσα διάταξη του άρθρου 62 περ. β' του Κώδικα Πολιτικών και Στρατιωτικών Συντάξεων αντίκειται στο άρθρο 1 του (πρώτου) Πρόσθετου Πρωτοκόλλου της Ε.Σ.Δ.Α..

2. Η υπό κρίση αίτηση νομίμως συζητήθηκε, παρά την απουσία του αναιρεσιβλήτου, ο οποίος, όπως προκύπτει από την από 7-4-2015 έκθεση επίδοσης του υπαλλήλου του Ελεγκτικού Συνεδρίου ... κλητεύθηκε νομίμως για να παραστεί κατά την συζήτηση που αναφέρεται στην αρχή της παρούσης (άρθρα 16, 27, 65 παρ.3 και 117 Π.Δ. 1225/1981).

3. Η ένδικη αίτηση, για την οποία δεν απαιτείται η καταβολή παραβόλου (άρθρα 61 παρ. 1 και 117 του π.δ. 1225/1981) έχει ασκηθεί εμπρόθεσμα και νομότυπα. Επομένως, είναι τυπικά δεκτή και πρέπει να ερευνηθεί περαιτέρω ως προς τη βασιμότητα των λόγων της, που αναφέρονται σε εσφαλμένη ερμηνεία και πλημμελή εφαρμογή της διέπουσας την επίδικη υπόθεση διάταξης του άρθρου 62 περ. β' του Κώδικα Πολιτικών και Στρατιωτικών Συντάξεων και σε παράβαση ουσιώδους τύπου της διαδικασίας, υπό την ειδικότερη αιτίαση της αντιφατικής αιτιολογίας της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης.

4. Η απορρέουσα από την έννοια του κράτους δικαίου (άρθρα 1 παρ. 3 και 4, 25, 26, 87, 93, 94 και 95 του Συντάγματος) και προβλεπόμενη πλέον ρητώς στο άρθρο 25 παρ. 1 του Συντάγματος αρχή της αναλογικότητας επιβάλλει στον κοινό νομοθέτη, όταν θεσπίζει ένα δυσμενές μέτρο σε βάρος μιας κατηγορίας προσώπων, που συνεπάγεται την εξαίρεσή τους από έναν ευμενή γενικότερο κανόνα δικαίου, να χρησιμοποιεί κριτήρια που δικαιολογούνται από λόγους δημοσίου συμφέροντος, το μέτρο δε αυτό πρέπει να είναι αναγκαίο για την επίτευξη του επιδιωκόμενου σκοπού και να τελεί σε άμεση συνάφεια προς το σκοπό αυτό, αλλά και προς το αντικείμενο της ρύθμισης. Αν το θεσπιζόμενο μέτρο είναι τέτοιας έντασης και διάρκειας που υπερακοντίζει καταδήλως τον επιδιωκόμενο σκοπό, συνεπαγόμενο μειονεκτήματα δυσανάλογα προς τα πλεονεκτήματα που απορρέουν από την εξυπηρέτηση του σκοπού αυτού, αντίκειται στην ως άνω αρχή, με συνέπεια η διάταξη που το προβλέπει να είναι ανίσχυρη και μη εφαρμοστέα (Ολομ. Ελ. Συν. 6456/2015, 477, 2254, 1817/2014, 440/2012, 2797/2011, 44/2009, 1277/2007, 2287/2005 κ.ά.).

5. Στο άρθρο 1 εδάφιο α' του (πρώτου) Πρόσθετου Πρωτοκόλλου της Ευρωπαϊκής Σύμβασης για την προστασία των δικαιωμάτων του ανθρώπου και των θεμελιωδών ελευθεριών (Ε.Σ.Δ.Α.), που κυρώθηκε, μαζί με τη σύμβαση, με το άρθρο πρώτο του ν.δ. 53/1974 (ΦΕΚ Α' 256) και έχει σύμφωνα με το άρθρο 28 παρ. 1 του Συντάγματος αυξημένη έναντι των κοινών νόμων ισχύ, ορίζεται: «Παν φυσικόν ή νομικόν πρόσωπον δικαιούται σεβασμού της περιουσίας του. Ουδείς δύναται να στερηθή της ιδιοκτησίας αυτού ειμή δια λόγους δημοσίας ωφελείας και υπό τους προβλεπομένους, υπό του νόμου και των γενικών αρχών του διεθνούς δικαίου όρους». Ως περιουσία, κατά την έννοια του κειμένου που παρατέθηκε, νοούνται όχι μόνο τα εμπράγματα δικαιώματα, αλλά και όλα τα δικαιώματα «περιουσιακής φύσεως», καθώς και οι απαιτήσεις από έννομες σχέσεις δημοσίου ή ιδιωτικού δικαίου, είτε αναγνωρισμένες με δικαστική ή διαιτητική απόφαση, είτε απλώς γεννημένες κατά το εθνικό δίκαιο, εφ' όσον υπάρχει νόμιμη προσδοκία ότι μπορούν να ικανοποιηθούν δικαστικά. Τέτοιες είναι και οι απαιτήσεις για σύνταξη και κοινωνικοασφαλιστικές εν γένει παροχές, καθόσον η θέση σε ισχύ νομοθεσίας, που, με τη συνδρομή ορισμένων προϋποθέσεων, προβλέπει την αυτόματη καταβολή μίας κοινωνικής παροχής - ανεξαρτήτως του εάν η χορήγησή της εξαρτάται ή όχι από την προηγούμενη επιβολή εισφορών - δημιουργεί περιουσιακό συμφέρον, το οποίο εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του άρθρου 1 του (πρώτου) Πρόσθετου Πρωτοκόλλου, για όσους πληρούν τις προϋποθέσεις που η νομοθεσία αυτή θέτει (ΕΔΔΑ Κοκκίνης κατά Ελλάδος, 6.11.2008, Ρεβελιώτης κατά Ελλάδος, 4.12.2008, Ολομ. Ελ. Συν. 984/2010 κ.ά.). Και ναι μεν το άρθρο 1 του (πρώτου) Πρόσθετου Πρωτοκόλλου δεν εγγυάται δικαίωμα σε σύνταξη καθορισμένου ποσού, η κατάργηση, όμως, με νομοθετική ρύθμιση, της συνταξιοδοτικής αξίωσης του δημοσίου υπαλλήλου, που πληροί τις νόμιμες προς τούτο προϋποθέσεις, επιτρέπεται μόνον για την ικανοποίηση πραγματικού δημοσίου συμφέροντος και υπό τον όρο τήρησης δίκαιης ισορροπίας μεταξύ του συμφέροντος αυτού και της προστασίας του σχετικού δικαιώματος (ΕΔΔΑ Klein κατά Αυστρίας, 3.3.2011, Aizpurua Ortiz κ.ά. κατά Ισπανίας, 2.2.2010, Wieczorek κατά Πολωνίας, 8.12.2009 κ.ά.).

6. Στον Κώδικα Πολιτικών και Στρατιωτικών Συντάξεων (π.δ. 169/2007, ΦΕΚ 210, Α) ορίζεται στο άρθρο 62: «Το δικαίωμα σύνταξης χάνεται (...) α) (...) β) Αν ο δικαιούχος καταδικαστεί αμετάκλητα, είτε όταν ήταν στην ενέργεια, είτε ως συνταξιούχος, σε ποινή κάθειρξης για κλοπή, υπεξαίρεση, απάτη, πλαστογραφία, απιστία, παραποίηση ή σε φυλάκιση για δωροδοκία ή δωροληψία, εφόσον τα αδικήματα αυτά στρέφονται κατά του Δημοσίου ή κατά νομικών προσώπων δημοσίου δικαίου, καθώς και αν καταδικασθεί αμετάκλητα για κάποιο από τα αδικήματα των άρθρων 270 και 272 του Ποινικού Κώδικα, όπως αυτά τροποποιήθηκαν με τις διατάξεις του ν.δ. 364/1969. Αν παρασχεθεί χάρη με άρση των συνεπειών ή επέλθει δικαστική αποκατάσταση το δικαίωμα αποκτάται πάλι (...)» και στο άρθρο 64: «1. Η σύζυγος και τα τέκνα αυτού που καταδικάστηκε για αδίκημα της περ. β του άρθρου 62 του Κώδικα αυτού, δικαιούνται με τους όρους αυτού του Κώδικα τη σύνταξη που τους ανήκει σαν αυτός που καταδικάστηκε να είχε πεθάνει και εφόσον ο ίδιος είχε αποκτήσει δικαίωμα με βάση τα έτη της υπηρεσίας του

(...)». Με την προεκτιθέμενη διάταξη του άρθρου 62 περ. β' του Κώδικα Πολιτικών και Στρατιωτικών Συντάξεων, η οποία έχει τεθεί για λόγους δημόσιας ωφέλειας, προβλέπεται η πλήρης απώλεια του δικαιώματος για σύνταξη των υπαλλήλων που καταδικάστηκαν αμετάκλητα, είτε όταν ήταν στην ενέργεια, είτε ως συνταξιούχοι, για τα αναφερόμενα στο άρθρο αυτό αδικήματα, περαιτέρω δε με τη διάταξη του άρθρου 64 προβλέπεται ότι στην περίπτωση αυτή το δικαίωμα στη σύνταξη περιέρχεται, υπό τις προϋποθέσεις του Συνταξιοδοτικού Κώδικα, στη σύζυγο και τα τέκνα αυτού που καταδικάστηκε.

7. Κατά την κρίση του Δικαστηρίου, η ποινικώς κολάσιμη συμπεριφορά του υπαλλήλου σχετίζεται μεν άμεσα με την υπηρεσιακή του κατάσταση, ενόσω είναι στην ενέργεια, δυνάμενη να οδηγήσει στην απόλυσή του, κατά τις κείμενες διατάξεις, δεν τελεί, όμως, σε τέτοια σχέση με το δικαίωμά του στη σύνταξη, ως ασφαλισμένου, η οποία να δικαιολογεί την κατά τα ανωτέρω ολική και αυτοδίκαιη έκπτωσή του από το εν λόγω δικαίωμα. Επιπλέον, η πλήρης και αυτοδίκαιη αποστέρηση της σύνταξης και, μάλιστα, ανεξαρτήτως του εάν μέρος της αντιστοιχεί σε καταβληθείσες από τον υπάλληλο εισφορές, συνεπαγόμενη, περαιτέρω, την απώλεια και κάθε κοινωνικής κάλυψης, συμπεριλαμβανομένης της ασφάλισης υγείας, συνιστά μέτρο εξαιρετικά επαχθές, που ακολουθεί τον υπάλληλο μέχρι το πέρας του βίου του και θέτει σε κίνδυνο τη διαβίωσή του, στερώντας από αυτόν το βασικό μέσο για την αντιμετώπιση των βιοτικών του αναγκών, σε μία ηλικία κατά την οποία η δυνατότητα αναπλήρωσης της σύνταξης μέσω άλλων πόρων είναι σε μεγάλο βαθμό αβέβαιη, αν όχι ανύπαρκτη, με συνέπεια την προσβολή και της προστατευόμενης από το άρθρο 2 παρ. 1 του Συντάγματος ανθρώπινης αξιοπρέπειάς του. Ως εκ τούτου, το Δικαστήριο κρίνει ότι οι ανωτέρω δυσμενείς συνέπειες είναι δυσανάλογες προς τον επιδιωκόμενο σκοπό δημοσίου συμφέροντος, δοθέντος ότι το επιβαλλόμενο μέτρο είναι τέτοιας έντασης και διάρκειας που τον υπερακοντίζει καταδήλως. Εξάλλου, το γεγονός ότι κατά το άρθρο 64 παρ. 1 του Κώδικα Πολιτικών και Στρατιωτικών Συντάξεων η σύνταξη του υπαλλήλου μεταβιβάζεται στην οικογένειά του, περιοριζόμενη στα 7/10 αυτής, δεν αρκεί για να αποκαταστήσει την ως άνω απώλεια του συνταξιοδοτικού του δικαιώματος, δεδομένου ότι δεν παρέχεται εγγύηση ότι η οικογενειακή του κατάσταση θα συνεχιστεί όμοια στο μέλλον και δεν θα υποστεί μεταβολές. Ενόψει αυτών, η ρύθμιση του άρθρου 62 περ. β' του Κώδικα Πολιτικών και Στρατιωτικών Συντάξεων ανατρέπει τη δίκαιη ισορροπία μεταξύ των απαιτήσεων του δημοσίου συμφέροντος και της προάσπισης του δικαιώματος προς απόληψη σύνταξης και υπερακοντίζει τον επιδιωκόμενο δημόσιο σκοπό και ως εκ τούτου παραβιάζει

αυτή καθ' εαυτή τη συνταγματικώς κατοχυρωμένη αρχή της αναλογικότητας και το άρθρο 1 του (πρώτου) Πρόσθετου Πρωτοκόλλου της Ε.Σ.Δ.Α., με συνέπεια να είναι ανίσχυρη και μη εφαρμοστέα (Ε.Δ.Δ.Α. Αποστολάκης κατά Ελλάδος της 22.10.2009, Ολομ. Ελ. Συν. 6456/2015, 477, 1817, 2254, 2359/2014).

8. Στην υπό κρίση υπόθεση, με την πληττόμενη απόφασή του, το δικάσαν II Τμήμα δέχθηκε, κατά την ανέλεγκτη αναιρετικά κρίση του, τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά: Με την 7885/1993 πράξη της 42ης Διεύθυνσης του Γενικού Λογιστηρίου του Κράτους,

κανονίστηκε στον ήδη αναιρεσίβλητο, πρώην υπάλληλο στο Υπουργείο Οικονομίας και Οικονομικών, μηνιαία σύνταξη πληρωτέα από 1.4.1990. Μεταγενέστερα, με την 869/2001 απόφαση του Πενταμελούς Εφετείου Αθηνών κρίθηκε ένοχος για το αδίκημα της κατ'εξακολούθηση πλαστογραφίας με χρήση σε βάρος του Δημοσίου (άρθρα 216 παρ. 1, 3 Π.Κ., 1 του ν. 1608/1950, όπως τροποποιήθηκε με το άρθρο 4 παρ. 3 του ν. 2408/1996 και 16 παρ. 2 του ν.δ. 2576/1953), για το οποίο του επιβλήθηκε ποινή κάθειρξης πέντε ετών και στέρηση των πολιτικών του δικαιωμάτων για δύο έτη. Αίτηση για αναίρεση της απόφασης αυτής απορρίφθηκε με την 1776/2002 απόφαση του Αρείου Πάγου, η οποία δημοσιεύθηκε την 1.10.2002. Ακολούθως, με την 13635/2005 πράξη της 42ης Διεύθυνσης του Γενικού Λογιστηρίου του Κράτους ανακλήθηκε η προαναφερόμενη 7885/1993 πράξη κανονισμού σύνταξης της ίδιας Διεύθυνσης, με την αιτιολογία ότι ο αναιρεσίβλητος απώλεσε το δικαίωμά του για σύνταξη από 1.10.2002, σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 62 του Κώδικα Πολιτικών και Στρατιωτικών Συντάξεων και για το λόγο αυτό, με την 3264/8.2.2006 πράξη της ίδιας ως άνω Διεύθυνσης κανονίστηκε στη σύζυγο του αναιρεσίβλητου σύνταξη από μεταβίβαση, ίση με τα 7/10 της σύνταξης αυτού, πληρωτέα από 1.2.2003. Με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση έγινε δεκτή έφεσή του κατά της ως άνω 13635/2005 πράξης της 42ης Διεύθυνσης του Γενικού Λογιστηρίου του Κράτους, καθώς κρίθηκε ότι οι δυσμενείς συνέπειες που συνεπάγεται η διάταξη του άρθρου 62 περ. β' του Κώδικα Πολιτικών και Στρατιωτικών Συντάξεων που προβλέπει την πλήρη και οριστική απώλεια του συνταξιοδοτικού δικαιώματος και μάλιστα αυτοδικαίως, των υπαλλήλων που καταδικάστηκαν αμετάκλητα για τα αναφερόμενα στη διάταξη αυτή αδικήματα είναι δυσανάλογες και δεν τελούν σε δίκαιη σχέση ισορροπίας προς τον επιδιωκόμενο σκοπό δημοσίου συμφέροντος, με συνέπεια η ανωτέρω διάταξη να αντίκειται στο άρθρο 1 του (πρώτου) Πρόσθετου Πρωτοκόλλου της Ε.Σ.Δ.Α.. Ακολούθως το Τμήμα ακύρωσε την 13635/2005 πράξη της 42ης Διεύθυνσης του Γ.Λ.Κ. και ανάπεμψε την υπόθεση στην εν λόγω Διεύθυνση για να κανονισθεί εκ νέου σύνταξη στον αναιρεσίβλητο από 1.10.2002.

9. Κρίνοντας το Τμήμα ως ανωτέρω, ορθά ερμήνευσε και εφάρμοσε τις προεκτειθέμενες διατάξεις, καθόσον, όπως έγινε δεκτό σε προηγούμενη σκέψη, η προβλεπόμενη από αυτές οριστική, πλήρης και αυτοδίκαιη απώλεια του συνταξιοδοτικού δικαιώματος συνιστά καθ'εαυτήν κύρωση υπερβολικά επαχθή, η οποία ανατρέπει ήδη σε νομοθετικό επίπεδο τη δίκαιη ισορροπία ανάμεσα στις απαιτήσεις του γενικού συμφέροντος και της προάσπισης του περιουσιακού δικαιώματος προς απόληψη σύνταξης, ενώ υπερακοντίζει καταδήλως τον επιδιωκόμενο από αυτή δημόσιο σκοπό, ερχόμενη ευθέως και αμέσως σε αντίθεση τόσο με τη συνταγματική αρχή της αναλογικότητας, όσο και με το άρθρο 1 του (πρώτου) Πρόσθετου Πρωτοκόλλου της Ε.Σ.Δ.Α.. Επομένως, οι περί του αντιθέτου ισχυρισμοί του αναιρεσείοντος Δημοσίου περί πλημμελούς ερμηνείας και εφαρμογής της επίμαχης διάταξης, για την οποία ισχυρίζεται ότι η προβλεπόμενη από αυτή κύρωση τελεί σε δίκαιη σχέση ισορροπίας με τον επιδιωκόμενο σκοπό και δεν αντίκειται άνευ ετέρου στο άρθρο 1 του (πρώτου) Πρόσθετου Πρωτοκόλλου της Ε.Σ.Δ.Α., αλλά πρέπει να εξετάζονται, κατά περίπτωση, οι συγκεκριμένες περιστάσεις καταδίκης του υπαλλήλου, είναι νόμω αβάσιμοι και απορριπτέοι. Ούτε εξάλλου, εμφιλοχώρησε αντιφατικότητα στην

αιτιολογία της αναιρεσιβαλλόμενης από την αναφορά αφενός μεν ότι πάσχει η απώλεια του συνόλου της σύνταξης, αφετέρου δε ότι η μεταβίβαση του ποσοστού των 7/10 αυτής στην οικογένεια του υπαλλήλου δεν αρκεί για την αποκατάσταση της εν λόγω απώλειας, δοθέντος ότι ρητώς διαλαμβάνεται στην αναιρεσιβαλλόμενη η αβεβαιότητα ως προς τη διατήρηση του υφιστάμενου οικογενειακού δεσμού στο μέλλον και επομένως είναι αβάσιμος ο περί του αντιθέτου προβαλλόμενος ισχυρισμός του αναιρεσειόντος (Ε.Δ.Δ.Α. Αποστολάκης κατά Ελλάδος της 22.10.2009 σκέψη 40).

10. Κατά ακολουθίαν των προεκτεθέντων, η ένδικη αίτηση αναίρεσης πρέπει να απορριφθεί.

Για τους λόγους αυτούς

Απορρίπτει την αίτηση του Ελληνικού Δημοσίου για αναίρεση της 2499/2012 οριστικής απόφασης του II Τμήματος.

Κρίθηκε και αποφασίστηκε στην Αθήνα, στις 9 Δεκεμβρίου 2015.

Ο ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ Η ΕΙΣΗΓΗΤΡΙΑ ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ

ΚΑΙ ΗΔΗ ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ

ΙΩΑΝΝΗΣ ΣΑΡΜΑΣ ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΜΑΥΡΟΥΔΗ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

ΕΛΕΝΗ ΑΥΓΟΥΣΤΟΓΛΟΥ

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στις 2 Νοεμβρίου 2016.

Η ΠΡΟΕΔΡΟΣ Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

ΑΝΔΡΟΝΙΚΗ ΘΕΟΤΟΚΑΤΟΥ ΕΛΕΝΗ ΑΥΓΟΥΣΤΟΓΛΟΥ